

MIKKEL

Christiane! – Hvad sagde Du? – det kan Du være sikker paa! – kom saa snart igjen! – Naar man tjener, maa man lyde Herskabet, det er nu hendes Tromme, som kalder! – Herre Gud, her staaer Alting, ligesom da jeg sagde hende Farvel, for at marscere til Frankerige! Det er, som var det igaar, og hvad har jeg ikke seet og oplevet! Og her har Christiane Andersdatter, min Forlovede, gaaet det samme lille Trit, som før! Her sagde vi hinanden Farvel.

Jane Andersen! min Jane,

Nu maa vi skilles ad!

Jeg følge maa vor Fane

Til Frankrigs Hovedstad.

Og sees vi ei her hjemme,

Hvor sees vi da igjen?

Du vil vist aldrig glemme

Jane Andersen, din Ven!

Jane Andersen! og Taaren

Mig ned af Kinden flød,

Saa gik jeg med Majoren,

Der ud paa Liv og Død.

De vare mange Danske,

Som glemte den og den,

Tro blev dig hos de Franske,

Jane Andersen, din Ven!

Ja, det kan jeg sige om mig selv: jeg blev Jane tro! skjøndt de franske Fruentimmer, de ere lumske! det kunde have blevet Kjærligheds Historier, og det blev det paa en Maade! Fruentimmerne især, de kunde nu saa godt forstaae mig! De begreb Alt, hvad jeg sagde, og saa grinede de! – Det var nu der i Bouchain, saa skulde jeg reise med Majoren ind til Paris, saa kom vi i denne Diligense! – Vi sad der i tre Geleder, Mænd og Qvinder med smaa Hovedpuder, men for Benene var der ikke sørget saa godt; ja, der blev en Putten! jeg sad tvers over for en fornem Frue; hun lirkede og lirkede, og saa begreb jeg, hun vilde have Benene i lave, og saa kørte vi. »O!« sagde hun og saae paa mig, for hun kunde ikke taale at kjøre baglænds, og saa byttede vi. »O!« sagde hun, for hun kunde ikke taale at kjøre forlænds, og saa byttede vi! »O!« sagde hun, men hvad kunde det hjælpe den Bytten og Bytten! nei, hvor hun gjorde Dikkedare og pegede ud da Vognen holdt. »Saa!« sagde jeg og saa begreb jeg det.

Der udenpaa hun vilde kjøre,

For man kan sidde ovenpaa!

Derop jeg vilde hende føre,

Men slet tilveirs hun kunde gaae.

Dog kom hun op, hun vilde takke,

Saa smældet Kudsken, Vognen gik;

Og det var rædsomt ned af Bakke,

Hun skreg af Skræk, halv ondt hun fik.

:|: »O, O, O, O!

Vi vælte jo!«

Der sad i Maaneskin vi to! :|:

O, hvor hun hældede sig op til mig! o, hvor hun holdt fast! – Ja, ja, ja! det var den Historie! men var jeg ikke oppe at age den Gang, saa kom jeg i Paris! Gud naadelig vel, hvor der er Comers, Rummel og Tummel, Markedsdag hele Ugen igjennem! der gaaer jeg i een af disse Gader, midt ud, og saa gaaer jeg da i Rendestenen, for den holder sig slettes ikke der til Siden, det er nu saadan paa sin fransk! saa kommer der et forfærdeligt Postyr af en Vogn, jeg troede saadan at det var til at have en Elephant i; der var en aaben Dør bag paa og en Trappe som hang ned; her stod en Politibetjent med en Klokke og der stæeg Folk ind og ud; saadan kom der een Vogn, og saadan kom der en anden, og den kaldes en Omnibusk. Saa vinkede jeg af Karlen bag paa: »ka' jeg age med?« sagde jeg. »*Si'sou!*« sagde han. »Far zu!« sagde jeg, og saa krøb jeg ind i Vognen, den var saadan en Slags kjørende Contoir.

Vognen var en lille Stue,

Cavalerer, Frøken, Frue,

Sad i Rad paa begge Sider,

Vognen kjører og jeg glider,

Her og der! jeg følte Stødet!

Au! nu laae jeg Een i Skjødet,

Een jeg traadte, Een jeg klemte.

Hu, et Skraal de høit istemte.

Først der øverst under Uhret

Var for mig en Plads at faae;

Jeg blev puffet, jeg blev furet

Og tilsidst paa langs jeg laae!

Mens jeg vrider mig og vender,

Gribe mig to Frøkenhænder

Fast i Skjøderne paa Kjolen,

Og de sætte mig paa Stolen,

Og jeg nikked' og de smidsked',

Pigebørnene de hvidsked',

Paa Fransøsk de sagde Noget:

»Luur mig! han forstaaer nok Sproget!«

Sagde ganske vist den Ene;

Det jeg turde ogsaa mene;

Da begyndte jeg at tale,

Og de loe, som de var gale!

For jeg talte Fransk. »*Beau jour Monsieur!*« sagde jeg til den Ene! for jeg vilde ikke, som man der pleier, sige Madam! hun var saadant et ungt Fruentimmer, at det vilde have været nærgaaende; men naar jeg sagde *Monsieur*, saa kunde de mærke at jeg var en Udlænding, ellers vilde det vel ikke falde dem paa! *beau jour Monsieur!* sagde jeg og saa gjorde jeg nogle Talegaver med Hænderne, og de svarede med Munden, og saa fik vi en Passiar og grinede, som en Ulykke; ja Allesammen paa hele Contoiret grinede, saa var Bekjendtskabet gjort. Jeg mærkede nok hvordan Frøkenerne havde det; men saa holdt Vognen og de stæeg

ud. Nei, hvor de nikkede, og jeg saa bag det lille Gardin efter dem, de steg ind i et stort Huus, der var bemalet med Bogstaver, og jeg stavede saa meget ud, at der stod Pension; jeg kunde tænke det var saadan en Slags Bombebesøse, de gik op i! – Nu skulde man troe, at jeg saa dem aldrig mere! nei nu kommer det Mærkelige! – Jeg gaaer mod Aften og driver, saa kommer een af de Danske, Hr. Schønnemann! »hør Mikkøl,« siger han, »nu skal Du gaae med mig paa Comedie, og jeg vil sidde ved Siden af Dig og høre *Din* Mening!« og saa tog han mig ind i et prægtigt Huus; vi gik den ene Trappe høiere, end den anden, og saa kom vi ud, ligesom paa et Pulpitur, jevnes med Loftet. Eia, hvor der var lyst op! og hele Væggen var med Skabe, det ene over det andet, og i hvert sad der galante Familier. »Nu skal Du see de to Dage!« sagde han, »Død og Pine, varer det saalænge!« sagde jeg, »saa faaer man vel Noget at leve af!« – Men de snød os, det var kun to Timer hele Stadsen! – Musikanterne begyndte og saa hele Comersens. Det var Nogle, som skulde paa Maskerade, og de sang og trallalede, men Captainen vilde ikke med dem, saa krøb han i en Seng, saa i en Tønde og saa i et huult Træ! De storsnydede Soldater, der sang op, som om Ingen hørte paa dem, kunde Intet begribe! jeg vilde sige et Ord derom til Hr. Schønnemann, men troer man han saa paa Comersens! nei, han havde Øinene ned paa et Skab, hvori der sad nogle ganske unge Frøkener. »Er det Confirmanter?« spurgte jeg. »Nei, det er Frøkener, som er i Pension!« sagde han. »Det er noget tidligt, de har faaet den!« sagde jeg; men saadan er det nu i Frankerig med Alting! Pigerne ere Pensionister før de blive Confirmanter! jeg saa ned paa dem! O, nei! der sad bestemt de to Frøkener fra Omnibusken! den Forreste var nu den kjønneste, og hun slog sine Øine op til mig: jo, det var min lille Omnibusker! hun var Pensionist.

Øinene hun vendte lidt,
 Men det var en fransk Visit;
 Hun slog op og jeg slog ned,
 Det betød jo Kjærlighed!
 Og jeg hvidsked': »nei, la' vær'!«
 Strunk og deilig sad hun der.
 Hun saa op og jeg saa ned,
 Det betød jo Kjærlighed!
 Pensionist jeg veed hun var,
 Men de Øine, som hun bar,
 Slog med Elskov mig forvist,
 Saa jeg selv blev Pensionist!

Men hun blev borte i Comersens! jeg tænkte paa hende hele den næste Dag! men naar man er der i Frankerige, saa faaer man noget af denne Lethed! – det gaaer, som det kommer! Christiane Andersdatter, dig beholdt jeg dog i Hjertet. Skjøndt eengang, men det siger jeg hende ikke! hvor det var et forfærdeligt skjönt Fruentimmer! det var min sidste Kjærligheds Historie! hun havde nær rokket mig! det var de samme Dage, der inde i Paris, paa det de kalde Boulevarden! det er nu saa egentlig deres Dyrehave! for Pariserne de holde nu ikke af at tage paa Landet efter den, de vil have den lige udenfor Døren; det er saadan en heel uendelig Gade, hvor de have sadt Træer op paa Siden; der staae Boutikker og Kunstmennesker, saa man kan see sine Øine ud paa det! der stod nu saadan en Jomfru og gjorde Musik! hun havde saadan en lille Trommelom i Haanden, som hun slog paa, og jeg

gik rundt om hende og grinede: »nei dog!« sagde jeg, og saa tjattede hun igjen med den lille Haand paa Trommelommen.

Nei, nu kan jeg ikke mere!

Hun gav Øiekast, ja flere,

Tralleralle!

Og hun neied'

Og hun sveied'

Trallera!

O nei! o nei!

Ei jeg kunde gaae min Vei.

Hvor hun kunde koketere,

Og saa peent hun slog paa den!

Mikkel kunde ikke mere,

Og han nikkede igjen!

Trallera!

Det var en forklædt Prindsesse,

Hatten den stod udenlandsk,

Og jeg gjorde min Caresse,

Alting gik nu paa sin Fransk,

Tralleralle, Trara!

O nei, o nei!

hvor hun gjorde Horlumhei! –

Mikkel kunde ikke mere o. s. v. o. s. v.

Men, der kommer Christiane!